

Multilingual
Education
Working Group
Asia-Pacific

MTB-MLE

การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
บทเรียนจากการทำงานและการวิจัยในหนึ่งทศวรรษ

อะไรคือ บทบาท ของภาษาที่จะทำให้ภาษาสามารถ
มีส่วนในการช่วย ยกกระดับการศึกษา สำหรับ
ชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนส่วนน้อยให้ดีขึ้น

อะไรคือ สิทธิ ทางภาษา

การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่
เป็นฐานจะอยู่ตรงส่วนใดที่จะทำให้
เป้าหมายด้านอื่นๆ ของ การพัฒนาเป็นจริงขึ้นมาได้

คำถามที่สำคัญเหล่านี้ถูกนำมากล่าวถึง
ในการประชุมนานาชาติ

ครั้งที่ 4 เรื่อง ภาษาและการศึกษา

มีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งสิ้น 300 คน

จาก 30 ประเทศทั่วโลก ซึ่งได้สะท้อน

ให้เห็นถึงความหลากหลายอันเหลือเชื่อ

ของภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิกและยังแสดง

ให้เห็นถึงความสำคัญของการศึกษา

แนวทางพหุภาษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

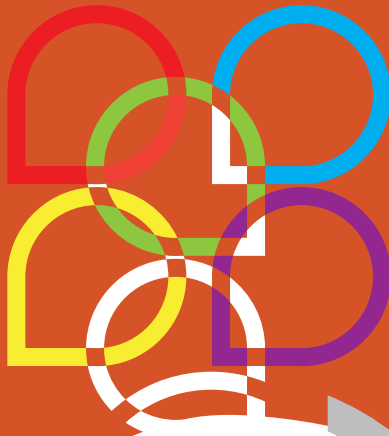
(การศึกษาแนวทางพหุภาษา)

ได้อย่างชัดเจน หนังสือเล่มเล็กเล่มนี้

สรุปข้อความหลักจากเหตุการณ์สำคัญนี้

ภาษาและโอกาส

นักวิจัย เชื่อว่าเด็กจำนวน 2 ใน 3 ของโลกเติบโตขึ้นมาในบริบทของภาษาพูดมากกว่าหนึ่งภาษา การมีภาษาหลากหลายในพื้นที่ไม่ใช่ปัญหา แต่กลับสามารถใช้เป็นต้นทุนทรัพยากรได้ อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าเสียดายว่า เมื่อเด็กๆ เริ่มไปโรงเรียน พวกเขาจะถูกบังคับให้ละทิ้งภาษาแรกของตนเอง และต้องพยายามเรียนภาษาที่ตนเองแทบจะไม่เข้าใจ พวกเขาจึงมักจะไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียน

ภาษาเป็นกุญแจของการสื่อสาร
ภาษาอาจช่วยเป็นสะพานทอดไปสู่
โอกาสใหม่หรืออาจสร้างอุปสรรค
ต่อความเท่าเทียม ภาษาอาจช่วยเชื่อมต่อ
หรือตัดขาด และภาษายังสามารถ
สร้างความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว หรือ
อาจสามารถสร้างความขัดแย้งได้
ภาษาอาจเป็นได้หลายสิ่งหลายอย่าง
แต่ภาษาก็ไม่ได้เป็นเรื่องง่าย

การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ ภาษาแม่เป็นฐาน: ช่วยจัดสมดุลใหม่

ขณะที่เป้าหมายของการพัฒนาด้านต่างๆ มีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง ก็ยังเห็นได้ชัดว่ามีบางกลุ่มถูกละทิ้งไว้ข้างหลัง มีอยู่หลายกรณีที่ชุมชนชายขอบเหล่านี้ถูกโดดเดี่ยว ซึ่งบางครั้งก็เป็นเรื่องทางกายภาพ แต่ส่วนใหญ่มักเป็นทางด้านสังคมและการเมือง อันเนื่องมาจากภาษาที่ใช้ในการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน จึงมุ่งไปที่ความท้าทายที่เกิดขึ้นนี้ โดยถือว่าเป็นการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพให้กับทุกคน และด้วยวิธีนี้จะทำให้ทั้งชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตามแบบของตนเอง¹

การศึกษาแนวทางพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานคืออะไร

➡ **การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน** เป็นเรื่องที่มีมากกว่าการเปลี่ยนภาษาที่ใช้ในตำราเรียน หรือภาษาที่ใช้ในการทดสอบหรือภาษาที่ครูใช้เป็นสื่อในการสอนในชั้นเรียน แต่เป็นเรื่องของการปรับวิถีทัศน์ของการเรียนรู้ใหม่ เพื่อเน้นการคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะทางสังคมที่จำเป็นที่จะต้องมีมากขึ้นในโลกที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ของสมดุลแห่งพลังอำนาจอันนำท้าทายในสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ เพื่อว่านักเรียนจะสามารถกำหนดการเรียนรู้ด้วยวิธีที่มีความหมายสำหรับตนเอง

การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน จำเป็นต้องใช้ภาษาแม่เพื่อเป็นสื่อในการเรียนการสอนในห้องเรียน แต่ไม่ใช่เป็นการจำกัดการเข้าถึงภาษาประจำชาติ (ภาษาไทย-ผู้แปล) หรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ การศึกษาแนวทางพหุภาษา กลับเป็นการศึกษาที่เตรียมเด็กได้อย่างเหมาะสมที่จะเรียนภาษาต่างๆ เหล่านี้ได้ การที่เด็กได้เริ่มเรียนจากภาษาที่เด็กเข้าใจมากที่สุดจะช่วยให้เด็กสร้างรากฐานที่เข้มแข็งซึ่งจะทำให้สามารถเชื่อมโยงสู่ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และภาษาต่างประเทศอื่นๆ ได้อย่างดีในเวลาที่เหมาะสม

1. <http://www.unescobkk.org/resources/e-library/publications/article/why-language-matters-for-the-millennium-development-goals>

หลักฐาน

การประชุมนานาชาติครั้งที่ 4 ในเรื่อง ภาษาและการศึกษานั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการประชุม 3 ครั้งก่อนที่ผ่านมา ได้แสดงให้เห็นว่า หลักฐานของผลที่เกิดขึ้นจากการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน มีการเติบโตเพิ่มมากขึ้นทั้งในแง่กว้างและแนวลึก ปัจจุบันมีตัวอย่างหลากหลายของผลอันเกิดจากความสำเร็จในการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ ที่ปรับเข้ากับบริบทของชุมชน จากสถานการณ์ที่แตกต่างกันหลากหลายทั่วโลก และตอนนี้เรายังรู้ดีขึ้นว่าอะไรที่ทำให้เกิดผลดีและอะไรที่ทำให้ไม่ได้ผล

➡ หลักการสำคัญ 3 ประการที่ต้องมีในการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

- การส่งเสริมสนับสนุนการรู้หนังสือและอ่านเขียนคล่องอย่างจริงจัง และมีประสิทธิภาพในทุกภาษา
- สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรู้หนังสือ (ในความหมายที่กว้างที่สุด)
- การเพิ่มขีดความสามารถให้กับผู้เรียน - สนับสนุนให้ นักเรียนร่วมกันสร้างความสัมพันธ์ของอำนาจใหม่

“ดังนั้น เมื่อเรามองดูสิ่งที่เรารู้ และอะไรคือสิ่งที่เราควรบอกให้ ผู้กำหนดนโยบายรับรู้ ผมคิดว่าเราได้มาถึงจุดเปลี่ยนผ่านแล้ว กล่าวคือ มีงานวิจัยมากมายที่ได้รวบรวมไว้ที่ทำให้เราไม่สามารถที่จะปฏิเสธการจัดการศึกษาแนวทาง พหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ให้กับนักเรียนชายขอบและชนส่วนน้อยได้ เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล ถูกต้องและสมควรแล้ว”

(ศาสตราจารย์ จิม คัมมินส์)

พจนานุกรม

“สำหรับเด็กที่ไม่ได้เรียนรู้อย่างเพียงพอ นั้น มีความเป็นไปได้สูงที่จะกลายเป็นวัยรุ่นที่มีปัญหา และพลักไสให้ออกจากโอกาสการเข้าสู่เศรษฐกิจในระบบ และการมีชีวิตที่ดีได้อย่างยั่งยืน การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน จึงสำคัญเพราะจะช่วยเด็กเหล่านี้ให้เรียนรู้ได้ดีขึ้นและช่วยย้่าให้มีทักษะมากขึ้น” (ศาสตราจารย์ แคเธอรีน ฮิวฟ)

ในยุคกระแสโลกาภิวัตน์และการเชื่อมต่อระหว่างกันของโลกที่มีเพิ่มมากขึ้น การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน จึงต้องเข้ามามีบทบาทสำคัญ เพราะไม่เพียงแต่ช่วยย้่าให้การเรียนรู้ของเด็กในภาษาใหญ่อื่นๆ ดีขึ้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าช่วยย้่าให้เด็กได้พัฒนาความคิดอย่างได้ผล การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ยังช่วยย้่าให้เด็กมีโอกาสแบบชิดกับวัฒนธรรมและภาษาของตนเอง ประเมินวัฒนธรรมอื่นอย่างมีวิจารณ์ญาณ ช่วยสร้างความนับถือและความชื่นชอบของความหลากหลายและความแตกต่าง

➔ การเติบโตของหลักฐานจากการศึกษาแนวทางพหุภาษาได้เปิดเผยให้เรเห็นถึงข้อดีสำคัญดังต่อไปนี้...

- สำหรับเด็ก: เด็กๆ มีส่วนร่วมมากขึ้นในชั้นเรียน และตอบสนองต่อคำถามของครู และมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม
- สำหรับผู้ปกครอง: สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนของลูกตนเองสนับสนุนครู และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน
- สำหรับชุมชนชายขอบ: ชุมชนสามารถคงอัตลักษณ์ทางภาษา และวัฒนธรรมของตนเอง ในขณะที่มีส่วนร่วมเชิงรุก กับภาษาและวัฒนธรรมของชุมชนใหญ่ที่อยู่โดยรอบ
- สำหรับการเรียนรู้: มีผลลัพธ์ทางวิชาการในภาพรวมที่ดีขึ้น อัตราการออกกลางคันน้อยลง และมีระดับการอ่านเขียนคล่องขึ้นทั้งในภาษาแม่ และภาษาไทย
- สำหรับระบบ: การเรียนรู้ที่ดีขึ้นหมายถึง มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลคือทำให้ประหยัดเวลา (ครูและผู้บริหาร) และประหยัดงบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งในระยะกลางและระยะยาว
- สำหรับการดำรงชีวิต: การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจริงและการมีทักษะภาษาที่ดีขึ้นหมายความว่า จะมีโอกาสเข้าถึงงานที่ดีและเป็นชุมชนที่ร่่มเย็น

การลงมือปฏิบัติ

“ตั้งแต่มีการจัดการศึกษาแนวทาง
พหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
ในชุมชนของเรา ตอนนี้นักเรียน
ชั้น ป.1 แทบทั้งหมดมีส่วนร่วมใน
ชั้นเรียนมาก เต็มๆ เข้าใจคำศัพท์
ที่อ่านได้ง่ายเพราะเขียนในภาษา
ของเรา และเต็มๆ ไม่กลัวเวลาที่
ครูเรียกชื่อ เพราะพวกเขามั่นใจว่า
สามารถตอบคำถามครูได้อย่าง
ถูกต้องในภาษาของเราเอง”
(ผู้ปกครองชาวฟิลิปปินส์)

หลักฐานที่มีเพิ่มมากขึ้นได้ชี้ให้เห็นว่า ความสำเร็จของการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานนั้น ต้องเน้นสิ่งที่สำคัญต่อไปนี้คือ

การมีหลักสูตรที่เหมาะสม... แนวเทือกเขาจิตตาคองในประเทศบังกลาเทศ มีอัตราการเข้าเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาต่ำกว่า 60% และมีอัตราการออกกลางคันสูง ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดเหตุการณ์เหล่านี้คือ เด็กไม่เข้าใจภาษาที่ครูใช้สอน (ภาษาบังกลา) และหลักสูตรไม่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของพวกเขา เพื่อที่จะแก้ไขปัญหานี้ จึงได้จัดทำโครงการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานขึ้น เพื่อที่จะได้จัดทำสื่อการเรียนการสอนที่จำเป็นและสำคัญเป็นภาษาพื้นเมือง 5 ภาษา ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในโครงการนี้พร้อมกับโครงการอื่น มีผลทำให้รัฐบาลบังกลาเทศรับรองให้การจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน เป็นนโยบายการศึกษาแห่งชาติ

การที่ชุมชนเป็นเจ้าของ... ระบบการเรียนต้องเป็นที่ยอมรับของผู้ที่พูดภาษานั้นและผู้ที่มีส่วนได้เสียอื่นๆ อีกทั้งกระบวนการ การมีส่วนร่วมที่เน้นรอบๆ ชุมชนภาษาเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เห็นใจว่าจะเกิดความชื่นชอบ การยอมรับ ความถูกต้อง และความรู้สึกเป็นเจ้าของ ในเขตปกครองตนเองของกลุ่มมุสลิมมินดาเนาในประเทศฟิลิปปินส์ ชุมชนภาษาชนกลุ่มน้อยต่างๆ ได้ริเริ่มการพัฒนาระบบเขียนอย่างมี

ส่วนร่วม จากการช่วยกันในการพัฒนาระบบเขียนทำให้เกิดการมีส่วนร่วม การปรึกษาหารือและแรงจูงใจภายในชุมชนในการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่ เป็นฐาน

การเป็นส่วนส่วนกันระหว่างองค์กร... ในซาราวัก ประเทศมาเลเซีย ความร่วมมือที่ดีระหว่างหน่วยงาน ได้สนับสนุนให้เกิดการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน สำหรับโรงเรียนระดับชั้นอนุบาลโดยชุมชนเป็นเจ้าของ อย่างไรก็ตามโรงเรียนเหล่านี้ยังคงต้องเผชิญกับการแข่งขันอย่างต่อเนื่องจากโรงเรียนอนุบาลของรัฐบาล ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่า เมื่อไรก็ตามที่สามารถทำได้ องค์กรเอกชนต้องร่วมมือกับนักวิชาการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้มั่นใจว่า โครงการดังกล่าวสามารถเป็นงานส่วนหนึ่งของหน่วยงานรัฐอย่างเหมาะสม เช่นเดียวกัน องค์กรเอกชนที่ไม่แสวงหาผลกำไรจำเป็นต้องพัฒนาความร่วมมือกับองค์กรชุมชนและหน่วยงาน ท้องถิ่นของรัฐบาล เพื่อจะได้สามารถดำเนินการทำวิจัยที่มีคุณภาพสูง ในเรื่องภาษาและการศึกษาต่อไป อันจะก่อให้เกิดผล กระทบต่อวิธีการสอน

ครู... ทางตอนใต้ของไต้หวันในประเทศอินเดีย มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า ครูของโครงการ การจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน จากชุมชนเขารู สามารถใช้ความรู้และเครื่องมือทางวัฒนธรรมในการสร้างสายสัมพันธ์ที่เข้มแข็งเชื่อมต่อกับเด็ก ๆ กลุ่มเขารู การทำเช่นนี้ช่วยเอื้อให้เด็กกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ซึ่งจะแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดกับรูปแบบการเรียนที่ไม่ใช่เป็นการศึกษาแนวทางพหุภาษา โดยที่เด็กจะเงียบเฉยในชั้นเรียน ส่วนครูจะเน้นที่กระดานดำเป็นส่วนใหญ่และให้เด็กเรียนแบบท่องจำ ด้วยเหตุนี้การศึกษาแนวทางพหุภาษา จึงมีศักยภาพสำคัญที่ไม่ใช่เพียงแค่อำนาจในชั้นเรียนดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้อัตถุและกำลังใจทั้งของนักเรียนและครูดีขึ้นด้วยเช่นกัน

นโยบาย

“การศึกษาแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน เป็นตัวเลือกของการลงทุนที่ดี และในระยะยาว การศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ สามารถประหยัดงบประมาณในส่วนที่เกิดจากการจัดการศึกษา ในระบบที่ไม่มีประสิทธิภาพ โดยการใช้ภาษาของคน ส่วนใหญ่ (ภาษาไทย-ผู้แปล) เป็นสื่อในการเรียน การสอน ปัจจุบันระบบการศึกษาต่างๆ ไม่มี ประสิทธิภาพในชั้นวิกฤต มีเพียงการศึกษาไม่กี่แบบ เท่านั้นที่ยังคงอยู่ นี่แสดงให้เห็นว่า ได้มีการสูญเสียงบประมาณไปมากเพียงใดกับความล้มเหลวของรูปแบบ การจัดการศึกษาโดยใช้ภาษา ของคนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นภาษา ที่ผู้เรียนอาจจะไม่เข้าใจเลย”

(ดร. คิมโม โคโซเนน)

จากหลักฐาน ในแง่บวกที่ชัดเจนนั้นมิอะไรหรือที่ทำให้เราหยุดชะงัก ทางเลือกของนโยบาย แห่งชาติเกี่ยวกับภาษาในการศึกษา มักจะเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับการตัดสินใจในเรื่อง งบประมาณข้อมูลที่ได้รับมาอย่างผิดพลาด เกี่ยวกับ ค่าใช้จ่ายยังคงเป็นอุปสรรคหลักที่จำกัด การจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ ข้าราชการการศึกษาหลายคนยังไม่ตระหนักถึงรู้ถึง ความหลากหลายทางภาษาในประเทศของตนเอง และให้ความสำคัญกับการส่งเสริมภาษา ประจำชาติและภาษาต่างประเทศก่อน การที่จะสร้างความเข้าใจให้กับข้าราชการเหล่านี้ถึงสิ่งที่ เกิดขึ้นจริงในชั้นเรียน และการสื่อสารเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ รวมถึงค่าใช้จ่ายที่น้อยกว่า ในระยะยาวที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯนั้น เป็นอุปสรรคสำคัญที่จะทำให้ ผู้กำหนดนโยบายสนับสนุนโครงการเช่นนี้

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาการทำงานกับข้าราชการในแนวทางนี้ทำให้องค์กรเห็นผลสำเร็จใหญ่ ในหลายพื้นที่ของทวีปเอเชีย ด้วยนโยบายที่สนับสนุนการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ ได้มีการ ตรากฎหมายหรือส่งเสริมให้นโยบายเข้มแข็งขึ้น การเปลี่ยนแปลงในประเทศฟิลิปปินส์เป็น ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดว่า เมื่อมีการสนับสนุนและหลักฐานจากโครงการนำร่องในระยะยาว ก็จะมีส่วนทำให้มีการออกกฎหมายที่จะช่วยให้มีการจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ ในระยะ- ปีต่างๆ ของการศึกษาของเด็ก นอกจากนั้นนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแนวทางพหุภาษาฯ ที่ได้รับการหนุนเสริมขึ้นในประเทศไทย กัมพูชา เวียดนามและเนปาลนั้น มีฐานจาก ความสำเร็จของโครงการนำร่อง ส่วนในประเทศปากีสถานและอัฟกานิสถาน โอกาสยังคง เติบโตอย่างต่อเนื่องเมื่อมีการรับรองอย่างเป็นทางการถึงความจำเป็นที่ต้องบูรณาการภาษา กลุ่มชาติพันธุ์เข้าไปในการวางแผนการศึกษา

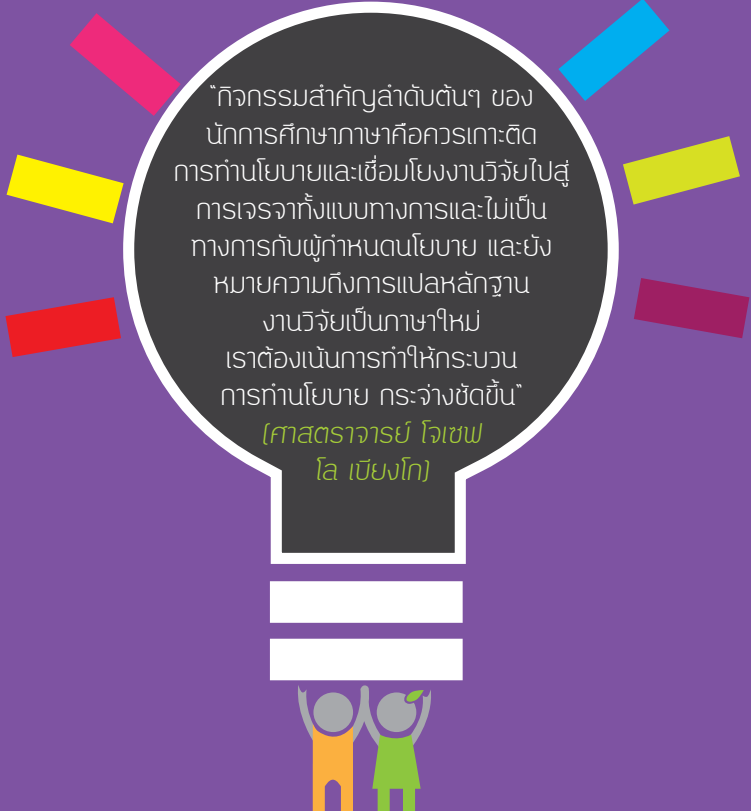
สิทธิกับการศึกษาแนวทางพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

“เมื่อปรากฏว่าได้มีการยอมรับสิ่งที่
สมเหตุสมผลและปฏิบัติได้จริงขึ้น
ผู้มีอำนาจของรัฐควรพยายาม
ทุกวิถีทางที่จะจัดการศึกษาแนวทาง
พหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่ เป็นฐาน
ในระดับและขอบเขตเท่าที่พึงจะทำได้”
(ศาสตราจารย์ เฟอนาน เดอ
วาเรนเนซ)

ตั้งแต่เริ่มแรก การศึกษาเพื่อปวงชน ได้รับการรับรองว่าเป็นสิทธิมนุษยชน
อย่างหนึ่ง ในมาตรา 26 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนได้กล่าวไว้ว่า
ทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษาแบบได้เปล่าที่รัฐจัดให้และเข้าถึงได้ เมื่อมีการจัดการ
ศึกษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาแรกของเด็กจริงถือว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการเลือกปฏิบัติและ
จำกัดการเข้าถึงของสิทธินี้ การจัดการศึกษาแนวทางพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
จึงเป็นการจัดการศึกษาสำหรับทุกคน ทำให้ทุกคนเข้าถึงได้อย่างแท้จริง

อนาคต

“กิจกรรมสำคัญลำดับต้นๆ ของ นักการศึกษาภาษาคือควรเกาะติด การทำนโยบายและเชื่อมโยงงานวิจัยไปสู่ การเจรจาทั้งแบบทางการและไม่เป็น ทางการกับผู้กำหนดนโยบาย และยัง หมายความว่าต้องการแปลหลักฐาน งานวิจัยเป็นภาษาใหม่ เราต้องเน้นการทำให้กระบวนการ ทำนโยบาย กระฉ่างชัดขึ้น”

(ศาสตราจารย์ โจเซฟ โล เชียงโก)

ถึงแม้จะมีความท้าทายดังกล่าว ก็ยังมีความจำเป็นต้องมีงานวิจัยต่อไป เพื่อยืนยัน ว่ายังมีความต้องการอีกมากในชุมชนชายขอบต่างๆ โครงการจับคู่ภาษากับชั้นเรียน เหมือนที่ได้ทำในประเทศเวียดนาม สามารถเสนอข้อมูลสำคัญที่ช่วยให้รัฐบาลเข้าใจ สถานการณ์ภาษาในชั้นเรียนได้ดีขึ้นและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

การค้นหาก้าวออก สำหรับแนวทางการแก้ปัญหาความท้าทายที่ซับซ้อน ที่ชุมชน ชายขอบหลายๆ ที่เผชิญอยู่ได้อย่างเหมาะสมนั้น จะสำเร็จได้ก็ด้วยการทำงานร่วมกัน เท่านั้น การมองหาหนทางที่จะเจรจากับผู้กำหนดนโยบาย รวมถึงการเจรจาข้ามองค์กร และขอบเขตสายงาน จะเป็นศูนย์กลางของความท้าทายในอนาคต เป็นที่คาดหวังว่าการ ประชุมนานาชาติครั้งที่ 4 ในเรื่องภาษาและการศึกษา และสิ่งตีพิมพ์จากงานนี้จะได้เข้า มามีส่วนบ้างในกระบวนการนี้

ข้อมูลนี้อิงกับงานนำเสนอและงานเสวนาในงานประชุมนานาชาติ
ในเรื่องภาษาและการศึกษา ครั้งที่ 4 ในหัวข้อ การศึกษาแนวทางพหุภาษาสำหรับทุกคนในเอเชียและ
แปซิฟิก: นโยบาย การนำไปปฏิบัติ และกระบวนการจัด ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย พฤศจิกายน 2013

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมและงานนำเสนอต้นฉบับ โปรดแวะชมที่
www.lc.mahidol.ac.th/mleconf2013

รับแก้โดย: Matt Wisbey
คณะกรรมการร่าง: Kimmo Kosonen,
Kirk Person, Vilasa Phongsathorn,
Catherine Young, Min Bista และ
Kyungah Kristy Bang

แปลและปรับแก้ภาษาไทยโดย: มุลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์
สนับสนุนค่าใช้จ่ายการจัดพิมพ์โดย: Pestalozzi Children Foundation
ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Asia-Pacific Multilingual Education Working
Group (MLE WG) โปรดแวะชมที่:

www.asiapacificmle.net

